

Як проти вітру, проти його волі
Шпаки ішли, їх крила — світлові роки,
З глибин, що розкривалися, як овоч.
Шукали : хто дає веління ?
Він лежав
У краплі вічності
В рожевій протоплазмі.
Часом
тим, що його шукали,
Він з'являвся
Крізь злами всесвіту кори
Сипучим громом крізь медузні фільтри.
З'являвся
Перед фасетними очима
Тих, що поза ним,
На скибах піни тиміямю,
Запалюючи всесвіту світильні.
То зникав :
(Тоді виклублювалось небуття з заглушин,
Сонцями мороку, як гирями дощило —
Ломилося в передсвітів сургучні,
Там, де творилося найменше,
Де по залиплих цукром пуповинах
Снували кокони веселок,
Молюски світла,
Куди не досягали навіть ті,
В яких обличчя риби бо півнів).
То знову
Гудів себе :
По всесвіту, як по теперішній воді,
Розходилися відображення Творця,
А він лежав
У краплі вічності
В рожевій протоплазмі
Непорушний.